

30 Kr., nej 50, 75 à 100 Kr. — vilde have for Folk, der levede saa nøjsomt, under saa tarvelige Kaar som Hedeboerne. De vilde faa Mod og Lyst til at binde an med denne Opgave: at forvandle de øde og udyrkede Strækninger til Jord, der kan føde sin Ejer. „Jeg skal“, sagde han, „anbefale denne Sag paa det allerbedste; jeg tror, det er et Spørgsmaal, som vil kunne faa stor Betydning for særdeles mange Mennesker i vort Land.“

Derefter talte fra radikal Side hans Medforslagsstiller, Kristiansen-Beder, og mindede om det Fyndord, der — for øvrigt med Urette — er tillagt Oberstløjtnant Dalgas: „Hvad udadtil tabtes, skal indadtil vindes.“ Jeg siger, det er med Urette tillagt Oberstløjtnant Dalgas, og jeg ønsker at benytte denne Lejlighed til at fremhæve dette. Der er om dette Fyndord ikke blot den Ting at sige, at det er med Urette tillagt Dalgas, men Ordet er urigtigt i sig selv. Vi kan ikke sige: *Hvad* udadtil tabtes, skal indadtil vindes. Tænk over, hvad der egentlig ligger i disse Ord. Tænk over det samfundsmæssigt, nationalt, tænk paa det ud fra det rent personlige, og De vil sige: Saadan kan man ikke sige, saadan kan man ikke tale. Men med en let Omskrivning kan vi beholde Ordet, der ikke skyldes Dalgas, Ordet, der end ikke er oprindelig dansk, men tysk. Det er kommet Syd fra. Med en let Omskrivning kan vi imidlertid beholde det, idet vi siger: „Vi har udad tabt — vi skal indad vinde.“ Skal vi være enige om at sige saadan i Fremtiden?

Naa, senere mødte selve Socialdemokraternes Formand, afdøde P. Knudsen, og talte kraftigt og interesseret for de Herrers Ændringsforslag, idet han henviste til, at her var en Sag, der burde støttes, her var en Opgave, der burde tages op. Man burde bevare den daadkræftige Ungdom herhjemme ude paa Landet i Stedet for at se den vandre ind til Byerne til Skuffelser eller til Udlandet, til Amerikas Prærier. Altsaa, samtlige de Herrer, der talte fra den Side, talte varmt og djærvt for den af dem fremsatte Tanke.

Men selve deres Forslag var umuligt. Dette var beklageligvis en Skavank ved deres Forslag, der var udsprunget af en saa udmærket Tanke og rejst just i den samme Tid, som man ovre paa selve de vedkommende Egne beskæftigede sig med at forme sine Tanker om denne Sag i praktisk gennemførlige Forslag. De Herrers Forslag var praktisk taget umu-

ligt, uigennemførligt, og derfor var det fuldkommen i sin Orden, at den daværende Landbrugsminister, Ole Hansen, erklærede, at „det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds maatte, hvis han stod paa den Plads, hvor jeg“ — Ole Hansen — „nu staar, nægte at modtage denne Bevilling.“ Men det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, hvis Varme og Kraft ved den Lejlighed alle vi, som sad her den Gang, mindes, vilde ikke høre Tale om disse Indvendinger, kaldte dem Formalisme og andet ondt. Nej, han troede, at naar der var Modstand mod hans Ændringsforslag, var det, fordi det var rejst af Socialdemokraterne, og naar en Sag var rejst af Socialdemokraterne, mente han, var der sat sort Stempel paa den for anderledes tænkenes Betragtning. Viborg-Kredsens daværende Folketingsmand, afdøde Birkedommer Sveistrup, var uforsigtig nok til at antyde, at han netop sporede noget i Retning af Partihensigt i Forslaget. Men han fik Svar paa Tiltale. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds sagde: Her er ikke Tale om nogen Partisag, det er et rent sagligt Forslag, og vil man støtte det, saa stemmer man for det. Hvis man har andre Hensyn at tage, eller der er Forhold, man skal bøje sig under, saa lader man være at stemme eller stemmer imod det.

Disse Ord gør jeg til mine i Dag. Denne Sag, som er rejst praktisk her i Rigsdagen paa Grundlag af, hvad der er foregaaet ude paa Aastedet, er ikke en Partisag. Den blev rejst under fuld Tilslutning fra alle Sider, den Gang den var moden til at føres igennem, og hvad den da var, er den den Dag i Dag og bør fremdeles vedblive at være. De, der derfor vil Sagen for Sagens Skyld, stemmer for den, og de, der har andre Hensyn at tage, lader være at stemme eller stemmer imod.

Men det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds nøjedes ikke med at forsvare sit Forslag kraftigt og sagligt, han føjede en lille agitatorisk Anmærkning til. Han sagde henimod Slutningen af Forhandlingen: „Nu kan Flerpartiet i denne Sag følge sin Landbrugsminister og slaa vort Forslag ned, men dermed maa de Herrer ikke tro, at dette Forslag er dødt, eller at det ikke skulde komme igen.“ Vi husker, at Forslaget gik ud paa „indtil 100 Kr. pr. Td. Land“, og der var ingen Begrænsning for, hvor mange Tønder Land en Mand kunde kræve Tilskud til. „De kan slaa det ihjel her i Dag,